

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תּוֹלְדוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ה' - חלק ז'

קונטרס 127

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אור ישראל

גדולי ישראל והזהר

שעה אחת לימוד זוהר בשבת קודש יותר מאלף שנים פשט ביום חול.

רבי שמעון בן יוחאי העורך דין שעות בשבת קודש, מתקנים 6 שלנו בשמים לזכות לשנת חיים אלפים שנה של העולם. טובים ומתוקים ומתוקנים זאת על ידי לימוד שעה אחת זוהר אומרת שעה אחת של שבת שוה: בשבת קודש אפשר להביא אלף שעות ביום חול ושעה אחת של לימוד זוהר הקדוש ביום חול יותר משנה שלימה של לימוד פשט יוצא מזה: **שעה אחת של לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש יותר מאלף שנים פשט ביום חול.** אומרת: **אם לימוד זוהר 6 שעות בשבת קודש, מתקן 6 אלפים שנה של העולם.** מכאן יכולים להבין את גדול הכוח של יהודי פשוט הלוך על עצמו ללמוד זוהר הקדוש בשבת קודש 6 שעות, מחזיק את כל הבריאה כולה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח כב"א. **מכאן יכולים להבין איזה כוח גדול יש באזהר הקדוש שמתקן את כל העולם כולו,**

עת הגאולה אמר להרבות הקטן לאלף והצעיר לגוי עצום: וברד"ק שם: קטן - אינו אומר על גוף אחד כי מה ענין קטן וצעיר אלא רוצה לומר השבט והמשפחה, הקטן מהם יהיה לאלף פעמים ממה שהוא עתה, וכפל הענין במ"ש כמנהג, ואמר הצעיר לגוי עצום:

אני ה' בעתה אחישנה - זאת הטובה שאני מבטיחם אני ה' אעשנה שהיכולת בידי, ואמר בעתה ואמר אחישנה אמרו רז"ל זכו אחישנה לא זכו בעתה, ויש לפרש כשיגיע עתה אחישנה, לגמרה פהרה כי לא יארך זמן מעת החל הישועה עד כלותה, וי"ת אנא השם בזמנה אייתניה:

ובמלבי"ם שם: הקטן יהיה לאלף - בריבוי הכמות והצעיר - בכח יהיה לגוי עצום - בריבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיועד אעשה הדבר בזריזות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עד כאן לשונם ז"ל.

אפשר לפרש על פי דברי הבן והצעיר - כפל הדבר במ"ש. אני אחת זוהר זה כמו שלמד אלף שנים,

נראה לפרש בהקדם הפסוק הקודם פסוק כ"ב, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעו {מטעי} מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל איתו מלחמה כבידה, וקשה מאוד לנצח אותו, אתמהה?

ולפרש זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתניה: וברש"י ישעיה שם: עתה אחישנה - זכו אחישנה לא זכו בעתה: ובמצודות דוד שם: קטן - השבט הקטן יתרבה עד אלף פעמים ככה.

הרשב"י הקדוש נתן לנו סגולה גדולה כזאת: שבלימוד זוהר הקדוש 6 ה' - אשר היכולת בידי לכן בבוא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

בן איש חי פרשת שמות

בזוהר מוכן המסע שארז"ל לא נתנו בשבת ישראל! אלא לעשות בהם כבודו וחיינו כי ישראל יש בהם כל יבנות בנין רוחני וקיינונו קיי עסק תורה ולכן נקראו בנאים ובכיים חז"ל קיום וכל בנין ה' וזכר שלום בנין זה הבנין שבונים אותו קיי עסק התורה הוא נקשה בחלק קטנים ולכן בשבת שהוא מעין ערובים כמיש חז"ל צריך לתרבות בו בעסק התורה כי אצלנו בו יותר בבנין הרוחני ולכן כתבו המפוזרים ז"ל **הנהגה תפוסה** הנקשה בעסק התורה ברוב שבת אלא שפנים יותר מן הנקשה בעסק התורה של ימינו ולכן סאחר שנקשה בנין רוחני ועליוני בשבת כן עסק התורה נאסר בשבת בנין הנקשה החסידי יגמרו ולכן שנו במשנה הבונה ככלל מילי מלאכת האחרים בשבת כי בנין הוא אם מלאכה :

בזוהר מוכן לגמור בע"פ כפתיחה וחתימה ונפרס בספר קבלה וגם הוא פנויה לזכרון שם אי טויה וישו בם' כשא מלך על המוקנים מיקון מעי אי' ז' שבת גלגלונת הקבלה מוטיל ששב מלמ יוסף משנס בלישנ נפסטי שיש' וזו ש'ן מוסיק' מ' כשא ברעס דף קליד מ'ג שבת וזנו דעמיון י'רנלו למענס מחילנא דמי ולזה כפי כפי סאחר יקיון בים ביו גלמח נרנמי וכו' יש"ס וככו נכננו נח"ל עמי שאן י' ט' י' קבלה י'מור כפי סאחר :

קף החיים שו"ע אורח חיים סימן קנה

ובזה יבואר הפוסקים ועמך כלם צדיקים, שאם כולנו נתחיל ללמוד ולגרוס בזוהר נזכה להיות צדיקים, לעולם יירשו ארץ ונזכה לירושת הארץ, נצר מטעו {מטעו} מעשה ידי להתפאר, שהקדוש יוכל להתפאר אתנו במה שזיכינו במשך של ששה שעות לקיים עולם של תורה של ששת אלפים שנה, ועל ידי נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה" ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפילו ילד קטן פשוטו כמשמעו יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש התשובה היא על ידי שילמוד שעה אחת בזוהר הקדוש בשבת קודש. עוד נראה לפרש בהקדם מה שכתוב בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, (כתב יד אחד מתלמידיו), וזה לשונו שם: **שעות עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב, אשר כמוהו לא נהיה,**

ואם לומד 6 שעות בשבת נחשב כמו שלמד שש אלפים שנה של בריאת העולם. ועל ידי נזכה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיועד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם.

התשובה היא על ידי שילמוד שעה אחת בזוהר הקדוש בשבת קודש. עוד נראה לפרש בהקדם מה שכתוב בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, (כתב יד אחד מתלמידיו), וזה לשונו שם: **ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב, אשר כמוהו לא נהיה,**

ואם לומד 6 שעות בשבת נחשב כמו שלמד שש אלפים שנה של בריאת העולם. ועל ידי נזכה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיועד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם.

התשובה היא על ידי שילמוד שעה אחת בזוהר הקדוש בשבת קודש. עוד נראה לפרש בהקדם מה שכתוב בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, (כתב יד אחד מתלמידיו), וזה לשונו שם: **ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב, אשר כמוהו לא נהיה,**

שני פעמים בשנה חוק ולא יעבור הולכים כל חכמי סגולה וכו' למירון, ושם פורסים אוהל אחד מן קברו של רשב"י עד קברו של ר"א, ויושבים שם בין רשב"י ור"א י ימיו ו' לילות רצופים ועוסקים בספרי זוהר. וזה הסדר הם עושים עשרה ימים קודם שבועות ועשרה ימים קודם ראש השנה תמיד. (ספר מצרף לחכמה)

כך נהגו הראשונים כמלאכים, רבנו קדישין, תקיפי ארעא דישראל של אותו הדור דעה, שעלו בחצרות בית ה' במירון בקודש, שפכו את לבם בככי ומרירות לבם לתקונו נפשם בתשובה עילאה. וכן מצינו שנהגו כן תלמידי גורי הארז"ל ושאר חכמי וגדולי התורה מצפת ת"ו לעלות מירונה בני פעמים בשנה ללמוד שם ספרי זוהר הק. (טעמי הפנהגים, עניי הלולא דרשב"י)

לימוד ספר זוהר הקדוש במירון: היום יום ב', ה' לאדר ב', שנת וית"ן ליו, נסענו מעכו לצפת ת"ו לראות את פני האדון ה' בארץ הגליל, ואחר כך הלכנו למירון וכו' ולמדנו שם בחשק גדול ובהאבה גדולה ובשמחה ספר זוהר עד ד' שעות מהלילה, ולמדנו לאכול, וחזרנו תיכף אחר האכילה לימודינו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של זוהר. והיה חלקי ספר בראשית, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה וכו'. ולמדנו עד ח' שעות מהלילה, והלכנו לישון. וקודם שהאיר היום כשני שעות עמדנו על משמרתנו ולא ישנו כי אם שני שעות, וישבנו ללמוד. וכשהאר פני המזרח התפללנו כותמין וישבנו ללמוד עד י"ח שעות בלי הפסק ביתיים אפילו

לִיצְחָק כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה לְאַבְרָהָם, רַק שָׁנָה הוֹכִיחַ אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרֵאשׁוֹנָה.

בֹּא רֵאָה, כְּתוּב כִּי אֲמַרְתִּי רַק אֵין יִרְאת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה. אָמַר רַבִּי אֲבָא, מִשּׁוּם כֶּף אָמַר אַחְתִּי הִיא, כְּדִי לְהַדְבִּק בְּשִׂכְנֵיהָ, שְׂכֵנֻתוֹב אָמַר לְחֻכְמָה אַחְתִּי אֶת. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂכֵנָהם לֹא הִיִּתָּה אֲמוּנָה. שָׂאם נִמְצְאָה בָּהֶם אֲמוּנָה, לֹא הִיָּה צָרִיף, אֲבָל מֵתוּף שְׂלֹא הִיִּתָּה בִּינֵיהֶם אֲמוּנָה אָמַר כֶּף, וּמִשּׁוּם כֶּף אָמַר, כִּי אֲמַרְתִּי רַק אֵין יִרְאת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה. אֵין יִרְאת אֱלֹהִים, זֶה הָאֲמוּנָה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִשּׁוּם שְׂלֹא שׁוּרָה הַשִּׂכְנֵיהָ מְחוּץ לְאַרְץ הַקְדוּשָׁה, וְעַל זֶה אֵין יִרְאת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה, שָׁנָה לֹא מְקוֹמוֹ וְלֹא שׁוּרָה כָּאֵן. וְיִצְחָק הַחֲזִיק בּוֹ בְּאֲמוּנָה, שֶׁרָאָה שֶׁהִנֵּה הַשִּׂכְנֵיהָ שׁוּרָה בְּתוֹף אֲשֶׁתּוֹ.

וַיְצַו אַבְיִמֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר הִנְגַע בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמַת בֹּא רֵאָה כְּמָה מְאַרִיף לָהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַשְׁעִים מִשּׁוּם אוֹתוֹ הַחֲסֵד שֶׁעָשָׂה עִם הָאֲבוֹת הַקְדוּשִׁים, שֶׁהָרִי מִשּׁוּם זֶה לֹא שְׁלִטוֹ בְּיִשְׂרָאֵל עַד לְאַחַר דּוֹרוֹת אַחֲרוֹנִים. יָפָה עָשָׂה אַבְיִמֶלֶךְ שֶׁעָשָׂה חֲסֵד עִם יִצְחָק שֶׁאָמַר לוֹ (לְאַבְרָהָם) הִנֵּה אֲרֻצִּי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שֵׁב.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חֻבַּל עַל הַרְשָׁעִים שֶׁחֲסִדָּם אֵינוֹ שְׁלֵם. בֹּא רֵאָה, עֲפָרוֹן אָמַר בְּהַתְחַלָּה, (בְּרֵאשִׁית כג) אֲדוֹנִי שְׂמַעְנִי הַשְׂדָּה נְתַתִּי לָךְ וְהַמְעַרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ וְגו'. וְאַחַר כֶּף אָמַר, אֲרַץ אֲרַבְעַת מֵאוֹת שְׁקָל כֶּסֶף וְגו'. וְכְתוּב וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעַפְרוֹן וְגו', עֵבֶר לְסַחַר. אֵף כָּאֵן כְּתוּב בְּרֵאשׁוֹנָה

וּלְבַתָּר אָמַר,

אַבְיִמֶלֶךְ לִיצְחָק וַיֹּאמֶר וְגו'. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, יְאוֹת הָיָה אַבְיִמֶלֶךְ לְמַעַבְד לִיצְחָק כְּמָה דְעַבְד לְאַבְרָהָם, בַּר דְּהָא אוֹכַח לֵיה קַדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּקַדְמִיתָא.

הָא חֲזִי, כְּתוּב כִּי אֲמַרְתִּי רַק אֵין יִרְאת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה, אָמַר רַבִּי אֲבָא, בְּגִין כֶּף אָמַר אַחְתִּי הִיא, בְּגִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּשִׂכְנֵיהָ, דְכְּתוּב, (מְשִׁלִּי ז) אָמַר לְחֻכְמָה אַחְתִּי אֶת. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּבָהוּ לֹא הָיָה מְהִימְנוּתָא, דְּאִי מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּפַח בִּינֵיהֶו, לֹא הָיָה אֲצִטְרִיף. אֲבָל מְגוֹ דְלֹא הָיָה בִּינֵיהֶו מְהִימְנוּתָא, אָמַר הַכִּי. וּבְגִין כֶּף אָמַר (בְּרֵאשִׁית כ) כִּי אֲמַרְתִּי רַק אֵין יִרְאת אֱלֹהִים (דף קמא ע"א) בְּמָקוֹם הַזֶּה. אֵין יִרְאת אֱלֹהִים, דָּא מְהִימְנוּתָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּגִין דְלֹא שְׂרִיא שְׂכִינְתָא לְבַר מְאַרְעָא קַדִּישָׁא וְעַל דָּא אֵין יִרְאת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה, דְלֹאוּ אַתְרֵיהָ הוּא, וְלֹא שְׂרִיא הָכָא. וְיִצְחָק אַתְתַּקֵּף בֵּיה בְּמְהִימְנוּתָא, דְחָמָא דְהָא שְׂכִינְתָא גּוֹ אַתְתִּיהָ שְׂרִיא.

וַיְצַו אַבְיִמֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר הִנְגַע בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמַת (בְּרֵאשִׁית כו).

תָּא חֲזִי, כְּמָה אוֹרִיף לְהוֹ קַדְשָׁא בְרִיף הוּא לְרַשְׁיַעֲיָא, בְּגִין הֵהוּא טִיבוּ דְעַבְד עִם אַבְהָן קַמְאִי. דְהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִטוֹ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל, עַד לְבַתָּר דְרִין בְּתַרְאִין. יְאוֹת עַבְד אַבְיִמֶלֶךְ, דְעַבְד טִיבוּ עִם יִצְחָק, דְאָמַר לֵיה (בְּרֵאשִׁית כ) הִנֵּה אֲרֻצִּי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שֵׁב.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חֻבַּל עַלֵּיהֶו דְרַשְׁיַעֲיָא, דְטִיבוּתָא דְלְהוֹן לָאו אִיהוּ שְׁלִים, תָּא חֲזִי, עֲפָרוֹן בְּקַדְמִיתָא אָמַר, (בְּרֵאשִׁית כג) אֲדוֹנִי

שְׂמַעְנִי הַשְׂדָּה נְתַתִּי לָךְ וְהַמְעַרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ וְגו'. וּלְבַתָּר אָמַר,

(בראשית כג) אַרְיץ אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף וְגו',
 וּכְתִיב (בראשית כג) וַיִּשְׁקֹל אַבְרָהָם לְעַפְרוֹן וְגו',
 עוֹבֵר לְסוֹחֵר. אוֹף הָכָא, כְּתִיב בְּקִדְמִיתָא,
 הִנֵּה אַרְצֵי לְפָנֶיךָ וְגו'. וּלְבַתֵּר אָמַר לוֹ, (בראשית
 כו) לָךְ מַעֲמֵנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מֵאֹד. אָמַר לִיה
 רַבִּי אֱלֻעָזַר, דָּא הוּא טִיבוּ דְעֵבֵד עִמִּיה, דְּלֹא
 נָסִיב מִדִּילִיה אַבִּימֶלֶךְ כְּלוּם, וְשִׁדְרִיה בְּכָל
 מְמוּנִיָּה, וּלְבַתֵּר אָזַל בְּתַרְיָה, לְמַגְזֵר עִמִּיה
 קָיִים.

וְאָמַר רַבִּי אֱלֻעָזַר, יְאוּת עֵבֵד יִצְחָק, דְּהָא
 בְּגִין דִּידַע רְזָא דְחֻכְמָתָא, אֲשֵׁתִּדֵּל
 וְחָפַר בִּירָא דְמִיּוּן, בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא
 בְּמַהִימְנוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וְכֵן אַבְרָהָם
 אֲשֵׁתִּדֵּל וְחָפַר בִּירָא דְמִיָּא (וְכֵן יִצְחָק), יַעֲקֹב
 אֲשַׁכַּח לִיה מִתְתַּקֵּן, וְיִתִּיב עֲלִיה וְכֻלְהוּ אָזְלוּ
 בְּתַרְיָה, וְאֲשֵׁתִּדְלוּ בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא
 בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָא יְאוּת.

וְהִשְׁתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַתְּקֹפוּ בֵּיה בְּרִזֵּי דְפַקוּדֵי
 אוּרִייתָא, כְּגוֹן דְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא
 אֲתַתְּקֹף בֵּר נֶשׁ בְּצִיצִית דְּאִיהוּ מְצוּה, וְכֵר
 נֶשׁ אֲתַעֲטָף בֵּיה. הֵכִי נָמִי בְּתַפְלֵי דְמִנְח
 אַרְיִשִׁיָּה וּבְדַרוּעִיָּה, דְּאִינוּן רְזָא עֲלָאָה כְּדָקָא
 חֲזִי. בְּגִין דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֵׁתַּפַּח בֵּיה
 כְּבַר נֶשׁ דְּאֲתַעֲטֵר בֵּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעֲטָף
 בְּצִיצִית, וְכֻלָּא רְזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה.

וְעַל דָּא, מָאן דְּלֹא אֲתַעֲטָף בְּהַאי, וְלֹא
 אֲתַעֲטֵר לְאַתְתַּקְפָּא בְּתַפְלֵי כְּכָל יוֹמָא.
 דְּמִי לִיה דְּלֹא שְׂרִיא עִמִּיה מְהִימְנוּתָא,
 וְאֲתַעֲדֵי מְנִיָּה דְּחִילוּ דְמֵאֲרִיָּה, וְצִלוּתִיה לָאוּ

הִנֵּה אַרְצֵי לְפָנֶיךָ וְגו', וְאַחַר כֶּף
 אָמַר לוֹ לָךְ מַעֲמֵנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ
 מֵאֹד. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלֻעָזַר, זֶה
 הַחֹסֵד שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ - שְׁלֹא לִקַּח
 מִשָּׁל אַבִּימֶלֶךְ כְּלוּם, וְשִׁלְחוּ עִם
 כָּל מְמוּנָו, וְאַחַר כֶּף הִלָּךְ אַחֲרָיו
 לְכָרוֹת עִמּוֹ בְּרִית.

וְאָמַר רַבִּי אֱלֻעָזַר, יִפְה עֲשָׂה
 יִצְחָק, שְׁהָרִי מִשּׁוּם שְׂבִידַע אֵת סוּד
 הַחֻכְמָה הַשְּׁתַּדֵּל וְחָפַר בְּאָר מִיָּם,
 כְּדִי לְהַתְחַזֵּק בְּאַמּוּנָה כְּרֵאוּי. כֵּן
 אַבְרָהָם הַשְּׁתַּדֵּל וְחָפַר בְּאָר מִיָּם
 (וְכֵן יִצְחָק). יַעֲקֹב מְצָא אוֹתָהּ מִתְּקַנַּת
 וְיָשַׁב עֲלֶיהָ, וְכֻלָּם הִלְכוּ אַחֲרָיו
 וְהִשְׁתַּדְּלוּ, כְּדִי לְהַתְחַזֵּק בְּאַמּוּנָה
 הַשְּׁלֵמָה כְּרֵאוּי.

וְכַעֲת יִשְׂרָאֵל מִתְחַזְּקִים בּוֹ
 בְּסוּדוֹת שֶׁל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ
 שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם מִתְחַזֵּק אָדָם
 בְּצִיצִית, שֶׁהִיא מְצוּה, וְאָדָם
 מִתְעַטֵּף בָּהּ. כֶּף גַּם בְּתַפְלִין
 שְׁמֹנִים עַל רֵאשׁוֹ וּבְזָרוּעוֹ, שֶׁהוּא
 סוּד עֲלִיּוֹן כְּרֵאוּי, מִשּׁוּם שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בְּאָדָם שְׁמִתְעַטֵּר
 בּוֹ בְּתַפְלִין וּמִתְעַטֵּף בְּצִיצִית,
 וְהַכֵּל סוּד הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה.

וְעַל כֵּן, מִי שֶׁלֹּא מִתְעַטֵּף בְּזֶה וְלֹא
 מִתְעַטֵּר לְהַתְחַזֵּק בְּתַפְלִין בְּכָל
 יוֹם, דּוֹמֵה לוֹ שְׂאִין שׁוֹרֵה עִמּוֹ
 הָאֲמוּנָה, וְסָר מִמֶּנּוּ פַּחַד רַבּוּנוֹ,
 וְתַפְלָתוֹ אֵינָה תַּפְלָה כְּרֵאוּי.
 וּמִשּׁוּם כֶּף הֵיךְ הָאֲבוֹת מִתְחַזְּקִים
 בְּתוֹף הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה, מִשּׁוּם
 שֶׁבְּאָר הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל סוּד הָאֲמוּנָה
 הַשְּׁלֵמָה שׁוֹרֵה בּוֹ.

וְיַעֲתֵק מִשָּׁם וַיְחַפֵּר בְּאָר אַחֲרַת
 וְגו'. רַבִּי חֲזִיא פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה
 מ) וַיִּחַף ה' תְּמִיד וְהִשְׁבִּיעַ

צִלוּתָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כֶּף אֲבַהֵן הוּוּ מִתְתַּקְפִּי גוֹ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה,
 בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְּרְזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא שְׂרִיא בֵּיה.

וְיַעֲתֵק מִשָּׁם וַיְחַפֵּר בְּאָר אַחֲרַת וְגו', (בראשית כו) רַבִּי חֲזִיא פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה

בצחצחות נפשך ועצמתך
יחליץ וגו'. הפסוק הזה בארוהו
ונתבאר. אבל בפסוק הזה בו
החזיקו בעלי האמונה שהבטיח
להם לעולם הבא. ונחך ה' תמיד
- בעולם הזה ובעולם הבא.
ונחך ה' כיון שאמר ונחך ה',
למה תמיד? אלא זה התמיד של
בין הערבים שהוא התחזק פתח
זרועו של יצחק, וזהו החלק
לעולם הבא. מנין לנו? מדוד,
שכתוב (תהלים כג) ינחני במעגלי
צדק למען שמו.

והשביע בצחצחות נפשך - זו
האספקלריה המאירה שכל
הנשמות נהנות להסתכל
ולהתענג בתוכה. ועצמתך
יחליץ - הפסוק הזה אין ראשו
סופו. אם נשמתו של הצדיק נשלה
למעלה, נ"א נהנית באור של מעלה, מה זה
ועצמתך יחליץ? אלא הנה
פך שיהי, זו תחית המתים.
שעתיד הקדוש ברוך הוא
להחיות את המתים ולתקן את
עצמות האדם שיהיו כפראשונה
בגוף שלם, והנשמה מוסיפה
אור בתוך האספקלריה המאירה
שתיאר עם הגוף לברית שלם
כפראי.

ומשום כך פתיב ותיית כגן רוה.
מה זה כגן רוה? שלא פוסקים
מימיו העליונים לעולם ולעולמי
עולמים. והגן והגן הזה נשקה
ממנו ומתרוה ממנו תמיד.
וכמוצא מים - זה הנקה ההוא
ששופע ויוצא מעדן, ולא
פוסקים מימיו לעולמים.

בא ראה, באר של מים נובעים
זהו סוד עליון בתוך סוד
האמונה. באר שיש בה מוצא
מים, והיא באר שמתמלאת
ממוצא המים ההוא, והם שתי
דרגות שהן אחת, זכר ונקבה
יחד כפראי.

ונחך יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך
ועצמתך יחליץ וגו'. האי קרא אוקמוה
ואתמר. אבל בהאי קרא, ביה אתתקפו מארי
מהימנותא דאבטח לון לעלמא דאתי. ונחך
יי תמיד בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ונחך יי,
כיון דאמר ונחך יי, אמאי תמיד. אלא דא
תמיד דבין הערבים, דאיהו אתתקף תחות
דרועיה דיצחק, ודא הוא חולקא לעלמא
דאתי, מנלן מדוד דכתיב, (תהלים כג) ינחני
במעגלי צדק למען שמו.

והשביע בצחצחות נפשך, (ישעיה נח) דא
אספקלריא דנהרא, דכל נשמתין
אתהנן לאסתכלא ולאמענא בגוה.
ועצמתך יחליץ, האי קרא לאו רישיה
סופיה. אי נשמתיה דצדיקא, (סלקא לעילא, נ"א אתהני
בעדנא דא ולעילא) מאי ועצמתך יחליץ. אלא הא
אוקמוה. דא תחית המתים, דזמין קדשא
ברוך הוא לאחייא מתיא ולא תקנא לון
לגרמוי דבר נש למהוי כקדמיתא בגופא
שלים. ונשמתא אתוספת נהורא גו
אספקלריאה דנהרא, לאתנהרא עם גופא
לקיימא שלים פדקא חזי.

ובגין כך פתיב, ותיית כגן רוה. מאי כגן
רוה, דלא פסקו מימיו עלאין, לעלם
ולעלמי עלמין, והאי (גופא) גינתא אתשקי
מניה, ואתרוי מניה תדיר. (דף קמא ע"ב) וכמוצא
מים, דא ההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן ולא
פסקין מימיו לעלמין.

הא חזי, בירא דמיין נבעין, האי איהו רזא
עלאה בגו רזא דמהימנותא. בירא דאית
ביה מוצא מים, ואיהו בירא דאתמליא
מההוא מוצא מים, ואינון תרין דרגין דאינון
חד, דכר ונוקבא כחדא כדקא יאות.

וְהָא חֲזִי, הֵהוּא מוֹצֵא מִים וְהֵהוּא בִּירָא
אֵינּוּן חַד, וְאֶקְרִי כְּלָא בְּאָר. דְּהָא הֵהוּא
מְקוּרָא דְעֵייל, וְלֹא פְסִיק לְעֵלְמִין, וּבִירָא
אֲתַמְלִי. וּמֵאֵן דְּאֶסְתַּכַּל בְּבִירָא דָּא, אֶסְתַּכַּל
בְּרִזָּא עֲלָאָה דְמַהִימְנוּתָא, וְדָא הוּא סִימְנָא
דְּאַבְהֵן, דְּמִשְׁתַּדְּלִי לְחַפּוּר בִּירָא דְמִיָּא גּוֹ רִזָּא
עֲלָאָה, וְלִית לְאַפְרָשָׂא בֵּין מְקוּרָא וּבִירָא
וְכְּלָא חַד.

וַיִּקְרָא שְׁמָה רַחוּבוֹת (בראשית כו). רְמִיז דְּזִמְיִנִין
בְּנוֹי לְמַפְלָח וּלְאַתְקֵנָא הַאי בִּירָא
כְּדָקָא חֲזִי, בְּרִזָּא דְקָרְבָנִין וְעֵלְוִין. כְּגוּוֹנָא
דָּא, (בראשית ב) וַיִּנְיַחְהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעֵבְדָּהּ
וּלְשִׁמְרָהּ, אֲלִין קָרְבָנִין וְעֵלְוִין וּבְגִין דָּא,
יִתְפַּשְׁטוּן מְבוּעוּי לְכָל סְטָרִין כְּמַה דְאַתְ אָמַר,
(משלי ה) וַיִּפּוּצוּ מַעֲיִנְתֵיךָ חוּצָה בְּרַחֲבֹת פְּלָגֵי
מַיִם, וּבְגִין כֶּף וַיִּקְרָא שְׁמָה רַחוּבוֹת.

רְבִי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (משלי א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ
תְּרוֹנָה בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוֹלָהּ. הַאי קָרָא
אִיהוּ רִזָּא עֲלָאָה. מְאִי חֲכָמוֹת, אֲלִין חֲכָמָה
עֲלָאָה וְחֲכָמְתָא זַעִירָא דְאַתְפְּלִילֵת בַּהּ
בְּעֲלָאָה וְשָׂרְיָא בַּהּ.

בַּחוּץ תְּרוֹנָה. תָּא חֲזִי, חֲכָמָה עֲלָאָה אִיהִי
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, וְלֹא אֲתִיידַע
וְלֹא אִיהִי בְּאַתְגַּלְיָא, כְּמַה דְאַתְ אָמַר, (איוב כח)
לֹא יָדַע אָנוּשׁ עֲרֶכָה וּגּוֹ, כִּד אֲתַפְּשִׁט
לְאַתְנַהֲרָא, אֲתַנְהֲרָא בְּרִזָּא דְעֵלְמָא דְאַתִּי,
וְעֵלְמָא דְאַתִּי אֲתַבְּרִי מַנְיָה. כְּדַתְנֵן עֵלְמָא
דְאַתִּי אֲתַבְּרִי בִּיּוֹד, וְאַתְפַּסִּיא הַאי חֲכָמָה
תַּמָּן וְאֵינּוּן חַד. בְּזַמְנָא דְאַתְעַתֵּד (נ"א דְאַתְעַתֵּד נ"א
דְאַתְעַתֵּד) כְּלָא בְּרִזָּא דְעֵלְמָא דְאַתִּי כְּדָקָא מְרִין,
כְּדִין הוּא חֲדוּה לְאַתְנַהֲרָא, וְכְּלָא בְּחִשָּׂא
דְלָא אֲשַׁתְּמַע לְבַר לְעֵלְמִין.

וְכָא וְרָאָה, אוֹתוּ מוֹצֵא מַיִם
וְאוֹתָהּ בְּאָר הֵם אָחֵד, וְהַכֵּל
נִקְרָא בְּאָר, שְׁהֵרִי אוֹתוּ הַמְקוּר
שְׁמִכְנִיס וְלֹא פּוֹסֵק לְעוֹלָמִים,
וְהַבְּאָר מִתְמַלְאָת. וּמִי שְׁמִסְתַּכַּל
בְּבְאָר הַזֶּה, מִסְתַּכַּל בְּסוּד הָעֵלְוִין
שֶׁל הָאֱמוּנָה. וְזֶהוּ סִימֵן הָאֲבוֹת -
שְׁמִשְׁתַּדְּלִים לְחַפּוּר בְּאָר מַיִם
כְּתוּב סוּד עֵלְוִין, וְאֵין לְהַפְרִיד
בֵּין הַמְקוּר וְהַבְּאָר, וְהַכֵּל אָחֵד.

וַיִּקְרָא שְׁמָה רַחוּבוֹת - רְמִיז
שְׁעִיתִידִים כְּנוֹי לְעַבְד וּלְתַקְנָן אֲת
הַבְּאָר הַזֶּה כְּרֵאִי בְּסוּד הַקְּרִבָּנוֹת
וְהַעוֹלוֹת. כְּמוֹ כֵּן, (בראשית ב)
וַיִּנְיַחְהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעֵבְדָּהּ
וּלְשִׁמְרָהּ. אֲלוּ הַקְּרִבָּנוֹת
וְהַעוֹלוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה יִתְפַּשְׁטוּ
מַעֲיִנְתֵיהוּ לְכָל הַצְּדִדִים, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (משלי ה) וַיִּפּוּצוּ מַעֲיִנְתֵיךָ
חוּצָה בְּרַחוּבוֹת פְּלָגֵי מַיִם,
וּמִשּׁוּם כֶּף וַיִּקְרָא שְׁמָה רַחוּבוֹת.
רְבִי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (שם א)
חֲכָמוֹת בַּחוּץ תְּרוֹנָה בְּרַחוּבוֹת
תִּתֵּן קוֹלָהּ. הַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד
עֵלְוִין. מַה זֶה חֲכָמוֹת? אֲלוּ
הַחֲכָמָה הָעֵלְוִינָה וְהַחֲכָמָה
הַקְּטָנָה שְׁנִכְלָלֵת בְּעֵלְוִינָה וְשׁוּרָה
בָּהּ.

בַּחוּץ תְּרוֹנָה - בְּאֵר רָאָה, הַחֲכָמָה
הָעֵלְוִינָה הִיא סְתוּמָה שֶׁל כָּל
הַסְּתוּמִים, וְלֹא נוֹדַעַת וְאֵינָה
בְּגֵלְוִי, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (איוב כח) לֹא
יָדַע אָנוּשׁ עֲרֶכָה וּגּוֹ.
כְּשִׁמְתַּפְּשִׁט לְהֵאִיר, מְאִירָה
בְּסוּד הָעוֹלָם הַבָּא, וְהָעוֹלָם הַבָּא
נִבְרָא מִמְּנָה, כְּפִי שְׁשִׁנְיִנוּ,
הָעוֹלָם הַבָּא נִבְרָא בִּיּוֹד,
וְהַחֲכָמָה הַזֶּה נִכְסִית שֵׁם, וְהֵם
אָחֵד בְּזַמֵּן שְׁמִתְיַצֵּב (שְׁמִתְעַטֵּר נ"א
שְׁנַעֲשֵׁה) הַכֵּל בְּסוּד שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא, כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ. אֲזִי הִיא
הַשְּׁמִחָה לְהִיּוֹת מְאִירָה, וְהַכֵּל
בְּחִשָּׂא, שְׁלֵא נִשְׁמַע בַּחוּץ
לְעוֹלָמִים.

עוד רוצה להתפשט, ויוצאים מן המקום הזה אש ומים ורוח, כמו שנתבאר, ונעשים קול אחד שיוצא בחוץ ונשמע, כמו שנתבאר. אז משם ולהלן זהו חוץ. הרי בפנים הוא בחשאי, שלא נשמע לעולמים. עכשו שנשמע הסוד נקרא בחוץ. מכאן צריך אדם להתקין את מעשהו ולבקש.

ברחבות - מי הרחובות? זה הרקיע שהוא שבו מאירים כל הכוכבים, והוא המעין שאין מימיו פוסקים, כמו שנאמר (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. והוא רחובות, ושם תמן קולה, עליונה ותחתונה, והכל אחד.

ומשום זה אמר שלמה, (משלי כד) הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך וגו'. הכן בחוץ, כמו שנאמר, שכתוב בחוץ תרצה, שהרי מכאן עומד המעשה להתמקן ודבר לשאלה, שכתוב (דברים ד) פי שאל נא לימים ראשונים וגו', ולמקצה השמים ועד קצה השמים.

ועתדה בשדה לך - זו השדה אשר ברכו ה'. ואחר שידע האדם את סוד החכמה ויתקין את עצמו בה, מה כתוב אחר כך? ובנית ביתך. זו הנשמה של אדם בגופו, שיתמקן ויעשה איש שלם. ועל כן, כשחפר יצחק ועשה באר בשלום, לאותו השלום [ויתקן שלם] קרא רחובות, והכל פראוי. אשרי הצדיקים שמעשיהם לקב"ה לקים את העולם, שכתוב פי ישרים ישכנו ארץ, ישכנו ארץ, והרי פרשוה. ויהי פי זקן יצחק. אמר רבי שמעון, כתוב (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום ולהשף קרא לילה. הפסוק הזה בארוהו

הו בעינא לאתפשטא, ונפיק מהאי אתר אשא ומיא ורוחא, כמה דאתמר. ואתעביד חד קלא דנפקא לבר ואשתמע, כמה דאתמר. בדין מתמן ולהלן איהו חוץ, דהא לגו בחשאי איהו דלא אשתמע לעלמין, השתא דאשתמע רזא, אקרי חוץ, מכאן בעי בר נש לאתקנא בעבידתיה ולשאלא.

ברחובות, מאן רחובות, דא ההוא רקיעא דביה כל ככביא דנהרין, ואיהו מבוועא דמימוי לא פסקין. כמה דאת אמר, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ואיהו רחובות. ותמן תמן קולה, עלאה ותתאה וכלא חד.

ובנין דא אמר שלמה, (משלי כד) הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך וגו'. הכן בחוץ, כמה דאתמר. דכתוב בחוץ תרונה, דהא מכאן קיימא עבידא לאתתקנא ומלה לשאלה, דכתיב, (דברים ד) פי שאל נא לימים ראשונים וגו', ולמקצה השמים ועד קצה השמים.

ועתדה בשדה לך, דא (בראשית כד) שדה אשר ברכו יי. ובתר דינדע בר נש רזא דחכמתא ויתקין גרמיה בה, מה כתיב אחר, ובנית ביתך. דא נשמתא דבר נש בגופיה, דיתמקן ויתעביד גבר שלים. ועל דא כד חפר יצחק ועבד בירא בשלם, ליהוא שלם (כ"א למחוי שלים) קרי ליה רחובות, וכלא כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דעובדיהון לגבי קדשא ברין הוא לקיימא עלמא. דכתיב, (משלי ב) פי ישרים ישכנו ארץ, ישכנו ארץ. והא אוקמוה.

ויהי כי זקן יצחק (בראשית כד). אמר רבי שמעון פתיב, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום

ונתבאר. אבל בא ראה, כל מעשי הקדוש ברוך הוא, כלם הם דברי אמת, והכל בסוד עליון. וכל דברי התורה כלם דברי אמונה וסודות עליונים פראוי.

ובא וראה, לא זכה יצחק כמו אברהם, שלא סמו עיניו ולא כהו. אבל כאן הוא סוד עליון, סוד האמונה, כמו שנתבאר, שכתוב ויקרא אלהים לאור יום. זה אברהם, שהוא אור היום, ואורו הולך ומאיר ומתחזק בתקונו היום. ומשום כך מה כתוב? ואברהם ירן פא בלמים, באותם האורות שמהאירים. והוא ירן, ומאיר או הולך ומאיר כמו שנבאר (משלי ד) הולך ואור עד נכון היום, ומשום כך ויקרא אלהים לאור יום. ולחשף קרא לילה - זה יצחק, שהוא חשף, והוא הולך לקבל לתוכו את הלילה. ומשום כך, כשהוא ירן מה כתוב? ויהי פי ירן יצחק ותכתיב עינו מראת. כך זה ודאי, שרצה להחשף ולהדבק (בחשף) בדרגתו פראוי.

בא רבי אלעזר בנו ונשק ידיו. אמר לו, יפה. אברהם מאיר מצד של דרגתו, יצחק נחשף מהצד של דרגתו, ויעקב למה, שכתוב ועיני ישראל פברו מזקן? אמר לו, כך זה ודאי, כתוב פברו ולא כהו. כתוב מזקן ולא מזקנו. אלא מזקן - מזקן של יצחק, מאותו צד פברו. לא יוכל לראות להסתפל פראוי, אבל לא כהו. אבל יצחק כהו ודאי מכל וכל, ונעשה חשף, שברי אז נאחז בו הלילה, והתקיים ולחשף קרא לילה.

ולחשף קרא לילה, האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, כל עובדו דקדשא בריה הוא, בלהו אינון מלין דקשוט וכלא ברזא עלאה. וכל מלוי דאורייתא, בלהו מלי מהימנותא ורזין עלאין פדקא יאות.

ותא חזי, לא זכה יצחק פאברהם, דלא סמו עינוי ולא כהו. אבל רזא עלאה איהו הכא, רזא דמהימנותא. כמה דאתמר, דכתיב ויקרא אלהים לאור יום, דא אברהם, דאיהו נהורא דיממא. ונהורא דיליה אזיל ונהיר ואתתקף בתקוונא (דף קמב ע"א) דיומא.

ובגין כך, מה כתיב, (בראשית כד) ואברהם ירן פא בלמים, באינון נהורין דנהרין.

ואיהו סיב, (ד"א ל"ג ונהיר כדן אויל ונהיר) כמה דאת אמר, (משלי ד) הולך ואור עד נכון היום, ובגין כך, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום.

ולחשף קרא לילה, דא יצחק דאיהו חשף, ואיהו אזיל לקבלא ליליא בגויה, ובגין כך, איהו כד סיב, מה כתיב, (בראשית כז) ויהי פי ירן יצחק ותכתיב עינו מראות. הכי הוא ודאי, דבעא לאתחשכא ולא תדבקא (בחשף) בדרגיה פדקא יאות.

אתא רבי אלעזר בריה, ונשק ידיו. אמר ליה, שפיר, אברהם נהיר מסטרא דדרגא דיליה, יצחק אתחשף מסטרא דדרגא דיליה, יעקב אמאי, דכתיב, (בראשית מז) ועיני ישראל פברו מזקן. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פברו כתיב, ולא כהו. מזקן כתיב, ולא מזקנו. אלא מזקן, מזקן דיצחק,

מההוא סטרא כבדו. לא יוכל לראות, לאסתפלא כדקא חזי, אבל לא כהו. אבל יצחק כהו ודאי מכל וכל, ואתעביד חשף, דהא כדן אתאחיד ביה לילה, ואתקיים ולחשף קרא לילה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש לכל המתנדבים בעם העוסקים במלאכת הקדש בהפצת הזוהר בכל העולם כְּלוּ - על ידי מפעל הזוהר העולמי!

אשרי חלקכם שזכותם לסייע למפעל קדוש ויקר המורז ומקרב הגאולה כהבטחת משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן זוהר הקדוש פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". שבוכות חבורך, ספר הזוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לכך! כמבאר בספר תקוני הזוהר (תקון שתיאה בסופו), שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינייה, "וקראתם דרור בארץ". ובלשון הקדש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למוזד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלאכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

גדולי ישראל בכל הדורות הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזוהר, שמבטל כל מיני פְּרַעֲנוֹת ונזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וכזה מעלמא. הם, שידעו את עצם קְדֻשְׁתָּה אפלו באמירה בעלמא. ומי לנו גדול כהרמח"ל - רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוזד בספר הזוהר

ב"קוים
זוהר
השחר
ויים תקוים
יב' ז' חרוב
כ"כ ע"ה
וימ' ל' חרוב
בעמו